

אבא ביקש ממני לעלות על שולחן גבוה (הייתי לבוש עדיין ב"בגד האוהל") וקראתי בפניהם את הצהרת בלפור... לא בטוח שהבינו.

אחרי זמן-מה נסוגו האנגלים ולפי הסכם באו במקומם הצרפתים (כאשר באו האנגלים התגלה לנו ששעונים עונדים על היד, שאפשר ללבוש מכנסיים קצרים, ואת השפם מותר לגלח).

פרנק, פקידו של הברון רוטשילד, הגיע עם הצבא הצרפתי. נפגש עם חברי הוועד, אני הייתי אז בוועד המושבה כנציג הנוער - ועשינו איתו סיבוב לאורך הרחוב, כדי שיתרשם מהמצב במושבה. שיחה חופשית לא יכולנו לנהל איתו, שפתו היתה צרפתית.

בחורף בא שוטר מטבריה וחיפש את הארכיון שהשאירו התורכים. צריך היה להעבירו חזרה לטבריה, לשלטון החדש. יצאנו לשם עם המטען הזה על שתי עגלות, דוד אנטלר ואני, הורדנו הכל בטבריה, בבית החולים האנגלי. והנה מזמינים אותנו למשרד ושואלים: כמה יש לשלם לכם? פעם ראשונה שמענו דבר כזה. לא ידעתי מה לומר. דוד לא התבלבל ויצאנו משם ברכוש.

בדרך הביתה בלילה, בגשם שוטף, מצאנו מחסה באוהל בדואי והתחממנו באש התמיד הדולקת באמצע האוהל.

אחרי המלחמה החליטו ההורים לעבור לירושלים כאשר קיבל אבא משרת מורה ב"בית חינוך לעוורים".

הסיבה היתה אפשרות לימודים לילדים הצעירים, אזרח ותרצה. תמר גם היא היתה בירושלים, מאושפזת בבית חולים. בגיל עשרים וארבע נפטרה שם. לימים בנו ההורים בית בתלפיות וגרו בו עד שנות השלושים, כאשר עברו לנהלל.

התחלנו תקופה חדשה. מכרתי זוג אחד של שוורים, זוג אחד השארתי. ליתר בטחון. עם הניך סנדלר, איש מטולה ששימש כמתווך ותמיד סמכנו עליו, נסענו לכפר שיבעה על החרמון לחפש פרדות.

היו שם הרבה פרדות עם סימון צבאי תורכי על פרסותיהן, שאותן אספו הערבים בדרך הנסיגה של התורכים. קנינו זוג פרדות, אחת מהן היתה עוורת